

ET KOMMUNALBESTYRELSESMØDE

Ved kæmner *Helge Knudsen*

„1957, den 10. juli kl. 9,20 samledes Upernavik kommunalbestyrelse til ordinært møde i skolen i Prøven. Olsen var fraværende grundet ferierejse. Øvrige medlemmer var mødt. Kæmneren fungerede som sekretær.

Formanden bød velkommen til dette første møde udenfor Upernavik. Formentlig ville forsøget medføre, at der også fremover ville blive afholdt møder på andre af kommunens pladser, så disses forhold kan blive medlemmerne bekendte ved selvsyn. Siden februardødet havde det været nødvendigt at afholde et ekstraordinært møde af en noget speciel art. Primo juni skulle valglisten til folketingsvalget godkendes. Grundet isforholdene havde det været umuligt at samle mere end 3 medlemmer i byen, hvorefter man for at være beslutningsdygtige havde fået tilladelse til, at mødet blev afholdt i radioens senderlokale for åben mikrofon, så yderligere eet medlem, på et udsted med telefonisender, kunne deltage i gennemgangen af klager m. v.

Til efterretning forelå cirkulære om ....“

Med ovenstående indledning til et referat af et ganske almindeligt grønlandsk kommunalbestyrelsesmøde, er det kun min hensigt ved nogle glimt at illustrere det nuværende udviklingstrin i det kommunale liv i Grønland. Hermed mener jeg at kunne afrunde de indtryk, læserne tidligere har fået her i GRØNLAND, dels gennem regnskabschef Lindes artikler, dels ved mit tidligere bidrag, hvor et kommune-regnskab blev kommenteret.

Hensigten er altså ikke at give et udtømmende referat eller bevise noget bestemt. Iøvrigt bør det indrømmes, at slutningen af den citerede indledning er et såre specielt tilfælde, men dels hører det reelt med til referatet, dels kommer man fortsat overordentligt ofte ud for at måtte handle helt udenfor „hvad bogen foreskriver“ i det amt, som hedder Grønland.

Før vi sætter os ind blandt de 10-15 lokale tilhørere for at overvære forhandlingerne - tværs gennem tobakstågen - lige et par ord om optakten:

De to medlemmer nordfra (ansatte under Den kongelige grønlandske Handel som udstedsbestyrer og depotforvalter) rejste med KGHs lille togtefartøj de henholdsvis 350 og 140 km til mødestedet. Formanden plus byggeleder, kæmner og tolk startede aftenen før med en nummerbåd fra byen. Turen gik først til en slæde-landkørsel noget sydøst for byen, hvor der gjordes landgang over isfoden og foretoges besigtigelse, så godt som den stride for nu gjorde det muligt. Hvor slugten forneden snævrer sig ind med stenrovser og ufremkommelige vægge, ligger en uhyre blok på tværs, der gør det farligt for slædekørerne at komme ned fra det ca. 360 m høje pas, der falder meget brat mod stenen. Resultatet blev, at der var enighed om, at det mest generende udhæng på stenen vil kunne sprænges bort for en forholdsvis beskeden udgift, dersom byens fangere selv vil ofre en dag eller to sammen med en minør. Senere under mødet afsattes 400 kroner til afslutning af denne sag, der er arvet fra de tidligere sysselråd.

Snoende sig mellem isfjelde, en uendelighed af isskodser og gennem smalle sunde fortsatte båden derefter til udstedet øst for byen, der nåedes ved midnattid. Efter besigtigelse af et par huse, hvor ejerne søgte reparationslån, fortsattes yderligere forstærket med det lokale medlem. Efter en kop kaffe tørnede man ind, tre i den bitte kahyt, de to med soveposer i bådens lastrum, medens færden fortsatte, indtil motorens forstummen vækkede os i Prøvens havn.

Hertil var også det sydligere boende medlem ankommet med en lille lokal motorbåd, så alt var efter morgenkaffen klart, så mødet kunne påbegyndes i skolelokalet, som det lokale medlem havde klargjort.

Dagsordenens første punkt - efter formandens velkomst - bød på forskellige valg. Således genvalgtes formanden for det kommende år. Blandt de ved kommunale skoler valgte forældrerepræsentanter udpegedes et medlem til skoleudvalget. En forespørgsel fra landsrådet om eventuel udvidelse af antallet af medlemmer i kommunalbestyrelsen blev besvaret med, at der ønskes valgt yderligere et medlem ved selve byen (ialt 3) ved næste valg i 1959.

Resten af formiddagen samt en god del af tiden efter frokostpausen gik med en nøje gennemgang af boligstøtteansøgningerne for 1958. Da den strammere økonomiske kurs, såvel i Danmark som i Grønland, havde bevirket, at intet boligbyggeri foretages i kommunen i 1957, forelå der 53 ansøgninger. For at billiggøre byggeriet fremtidig vil dette blive søgt koncentreret til et mindre antal pladser, samt iøvrigt placeret der, så der undgås for mange byggepladser med spild af tid og transportudgifter. Der opnåedes omsider enighed om at indstille, at der bør bevilges til byggeri i selve Upernavik samt på 5 andre pladser, medens ansøgerne fra endnu 4 pladser må vente til 1959. Een ansøgning fra en plads kunne ikke anbefales, da man ikke mener det rigtigt at investere penge der. Desuden kunne

Udstedet Prøven - med det nye „Østerbro“ til højre.

Foto: Knud Hansen

man ikke anbefale en ansøgning om et udvidelseslån, da husets værdi var væsentlig under det ansøgte låns størrelse. For hver plads opstilledes en trangfølge ud fra medlemmernes, byggelederens og kæmnerens kendskab til de eksisterende huse, disses beboere og sidstnævntes betalingsevne. For 1958 indstilledes ialt 47 ansøgninger. Formentlig kan der kun forventes noget mindre end halvdelen bevilget til opførelse i 1958. Blandt indstillingerne var ansøgere, der har søgt siden 1953-54, og blandt de indstillinger, der kan ventes efterkommet, var en bolig til en danskuddannet politimand, som man havde håbet placeret allerede i 1957, da ordningen med politi placeret i nabokommunen ikke længere kan holde. Desuden var der indstilling om bolig til en fødselshjælper og en kateket, samt 4 kommunale huse til aldersrentenydere, der ikke kan forventes selv at kunne klare et boligstøttelån, eller have nogen til at overtage et sådant hus, når de engang dør.

Eftermiddagens næste dagsordenspunkt drejede sig om fjernelse af ubeboede huse i Prøven. Dels opførtes der i 1956 10 boligstøttehuse (dækkende 15 familier) på stedet, dels er der i de senere år sket en del frivillig fraflytning fra stedet. Tidligere var iøvrigt fjernet måske op mod 20 af stedets ringeste huse, hvilket

også havde været ønskværdigt, da det begrænsede antal byggegrunde før i tiden havde medført, at brandafstandene ikke var blevet overholdt. Der blev nu truffet aftale om fjernelse af yderligere 10 huse, og senere under mødet vedtoges iøvrigt bevilling til stianlæg mellem de nye huse, så stedet på alle måder vinder, hvad de nye huse har gjort muligt.

Efter en spisepause genoptoges mødet kl. 19,20 for at udnytte byggelederens tilstedeværelse mest muligt.

Forskellige ønsker om husreparationslån (under 1000 kr.) blev gennemgået. I nogle tilfælde bevilgedes kommunale lån, i andre anså medlemmerne, støttet af byggelederen, huset som for ringe til, at det var forsvarligt at investere deri.

Derefter blev en række spørgsmål, dels om anbefaling af erhvervsstøtteansøgninger (anskaffelse af både), dels om mindre kommunale lån til erhvervsredskaber, drøftet. Endvidere blev der bevilget forskellige mindre beløb til anlæg eller vedligeholdelse af stier. Sluttelig drøftedes vedligeholdelse samt opførelse af fangsthuse, før man kl. 22,45 kunne slutte mødet for denne dag.

Næste morgen kl. 9 genoptoges mødet. Indtil middag drejede drøftelserne sig om fredningsspørgsmål. Herunder lykkedes det omsider at få afsluttet en sag, der havde overvintret fra det foregående år. I sysselrådstiden vedtoges en fortsat gældende vedtægt, der ved forbud mod motorbådsfangst i „bunden af fjorde med isbræer“ tilsigter at give sælerne fred til at yngle. Da vedtægtens noget elegante formulering med „bunden af“ gennem årene har medført et evigt kævl om, hvornår bestemmelserne er brudt, havde kommunalbestyrelsen bestemt, at der ved påmaledede, let synlige mærker skulle afsættes grænser. Dette blev gjort i 1956, men allerede kort efter indløb en hidsig protest mod den ene afmærkning. Da påstand stod mod påstand, og kun det lokale medlem helt kendte de lokale forhold, medens kort over fjorden ikke fandtes, var sagen blevet udsat et par gange. Klagerne er bopladsfangere uden motorbåd, medens såvel kommunefogeden som det lokale kommunalbestyrelsesmedlem har motorbåde. Under et fornyet besøg på de berørte bopladser havde jeg fået forholdene forklaret af klagerne, der endda påstod, at motorbåde havde været meget langt inde. Dette oplyste jeg nu medlemmerne om, hvorefter det lokale medlem straks stod op og bedyrede, at det ikke var muligt at komme længere ind end mærkerne, da is og kælvning fra bræen gjorde videre sejlads for farlig. Dermed var sagen i virkeligheden klarlagt. En tegning på skoletavlen gjorde det let for de øvrige medlemmer at fastslå, at mærkerne skulle flyttes ud, samt at anmode kærneren om snarest at sikre dette gjort.

Desuden forelå et forslag til en tilføjelse til den tidligere vedtagne renovationsvedtægt for byen. Tilføjelsen vedtoges, hvorefter landshøvdingens endelige godkendelse kan forventes, så ordningen kan træde i kraft. Fra landshøvdingen forelå

*Kommunalbestyrelsen (med kærneren siddende for formandens fod)
nyder en pause udenfor mødelokalet.*

Foto: E. Kreutzmann

iøvrigt som forslag til standardvedtægt en politivedtægt for Godthåb by. Det vedtoges at anmode formanden om sammen med overbetjenten og kærneren at søge et forslag udarbejdet til septembermødet. Blandt andet gjorde den vanskelighed sig gældende lokalt, at bil- og slædekørsel periodevis sker samtidigt, og slædekørere anvender altid venstrekørsel, fordi dette falder naturligst, når man sidder på højre side af slæden. Skal man så vige for modgående færdsel, falder det naturligt at piske udfor højre fløjhund, så hundespandet viger mod venstre.

Efter frokostpausen fortsattes med drøftelse af kulturudvalgets arbejde. Der var enighed om, at udvalget ikke hidtil havde opnået tilstrækkelige resultater udenfor selve byen. Man ønskede gerne et møde mellem den nye oplysningskonsulent, udvalgets medlemmer, samt dettes kontaktmænd fra kommunens udsteder. Desuden viste det sig, at de petroleumsdrevne lysbilledapparater ikke kunne udnyttes nok, fordi der savnedes båndfilm til dem. I første omgang kunne dette afhjælpes noget ved en ombytning af de eksisterende beholdninger. Desuden var det nødvendigt at få rekvireret nogle reservedele til selve petromaxapparaterne.

Forbrugerudvalget havde afgivet en rapport til forbrugerrådet over sit hidtidige arbejde. Rapporten afslørede ikke nogen stor aktivitet, men dog nogle resultater. Flere medlemmer havde spørgsmål, som blev lovet undersøgt.

Det havde vakt nogen irritation, at enkelte af udvalgets kontaktled ude i kommunen havde meldt om varemangler, hvor sådanne ikke fandtes, men der mindedes om, at der nu var blevet advaret i lokalavisen herom, så også kontaktleddene fremtidigt foretager en tilstrækkelig undersøgelse, før anker fremsendes til udvalget. Formanden oplyste, at der udfra det i februar rejste spørgsmål var modtaget en redegørelse om, at det var rigtigt, at der nu af KGH betales en merpris på 5 kroner pr. sælskind i Nord- og Øst-Grønland ved indhandling. Spørgsmålet var nu overgivet til landsrådsmedlemmet, for at han kunne tage spørgsmålet op ved landsrådsmødet denne sommer, idet man jo var enige om, at erhvervsforholdene i Upernavik og Umanak kommuner fortsat var og måtte være de samme, som de kendes i Thule og på østkysten. Sidstnævnte steder må iøvrigt være dyrere såvel at besejle som at opretholde handel ved. En nærmere drøftelse viste enighed om, at KGH må være interesseret i at sætte prisen på nr. 1 (de bedste) sælskind noget op, så disse til videresalg så værdifulde skind kan komme hjem i større mængde. En prisforhøjelse ville sikkert også medføre endnu større påpasselighed fra fangernes side og især fra disses kvindelige pårørende. Da selv den dygtigste og flittigste fanger i øjeblikket næppe vil kunne opnå en større kontantindtægt end godt 3.000 kr. årligt ved sin fangst, synes en forhøjelse også her at være på sin plads.

Et cirkulære der påbød rekvisition hos KGH af eksemplvis tømælk til skolebespisning cirka 1½ år før brugen, vakte nogen undren, idet landsrådets bevilling af udgiftsbeløbene først sker kort før ordningens påbegyndelse. Kæmneren oplyste, at der før prøveordningens start sidste vinter var ført nøje drøftelser med kolonibestyreren om muligheden for at klare også dette udfra de tilstedeværende lagre, uden at lægevæsenets mælkekortordning til gravide samt spædbørn blev bragt i fare. Den sene besejling 1957 havde medført kortvarige mangler, der ret omgående var blevet afhjulpne. Handelen havde udfra drøftelser sikret større lagre for den kommende vinter, men kommunen kunne endnu ikke foretage indkøb eller træffe andre dispositioner.

Flere medlemmer efterlyste atter ny priser for grønlandsk proviant. Fangerforeningerne, der skulle udarbejde disse, var åbenbart endnu ikke blevet til det, man havde håbet. De meget få fangere i byen havde nedsat en bestyrelse, men denne havde ifølge formandens oplysninger „endnu ikke haft tid“ til at ajourføre prislisten. Det vedtoges at søge opnået en bedre foreningsdannelse ved at udsende en duplikeret henvendelse til alle kommunens virkelige fangere, herunder også de ældre, der ikke fanger meget mere.

Der forelå meddelelse fra Dansk Radio-Hjælpefond om placering af en tredje radiomodtager i kommunen hos en aldersrentenyder, der bebor en plads, hvor der kun findes det samme hus. Et medlem rejste påny spørgsmålet om at få genoptaget oplæsning af radioavis fra byens telegrafstation. Det meddeltes, at den tidligere kommunalbestyrelse havde ført meget lange drøftelser herom, men internationale aftaler forhindrede genoptagelse. Man måtte have tålmodighed til den nye grønlandske radiofoni kom i gang i 1958, og så håbe på, at den rakte herop i modsætning til den hidtidige. Flere af kommunens radiomodtagere fra de mindre pladser var for tiden til reparation hos radioteknikeren, men kunne snarest blive tilbageleverede.

Punkt 18: Vandforsyningsforhold var såre aktuelle, idet medlemmerne denne dag ikke havde været i stand til at blive vaskede eller få kaffe, da strøm- og vindforhold havde bevirket, at der ikke var isskodser i nærheden af udstedet. Det oplystes, at en vandeekspert var lovet opsendt for at se på forholdene på kommunens to sydligste pladser, hvor forholdene synes mest besværlige. Vand- eller rettere is-forholdene nordpå kunne næppe forbedres stort. I byen var nu nået en tilfredsstillende ordning, men sydpå måtte der ske noget, men der var altså lovet en grundig undersøgelse, så man snart måtte kunne finde en økonomisk forsvarlig løsning.

Postgangen gav anledning til megen utilfredshed. Det oplystes, at luftpost fra Danmark var modtaget således: Novemberpost i marts, januarposten blev fejlagtigt droppet i Egedesminde, men nåede dog hertil ultimo marts med landshøvdingens slæder, medens martsposten var blevet „tabt“ i Umanak og først nåede frem i juli sammen med en forvildet postsæk fra november det foregående år. Der var enighed om at drøfte spørgsmålet med handelsdirektøren, når han kom på sommerbesøg. Løvrigt var det muligt, at slædeposten til Thule burde søges genoptaget, da såvel KGH som administrationen havde været henvist til at hjemtelegrafere regnskaberne nytårsbalancer i juni grundet den dårlige postgang, hvilket havde kostet omkring 1500 kroner i telegramudgifter.

Da landsrådsvedtægten om sikring af passagerer med private motorbåde ikke overholdes tilstrækkeligt og ej heller synes at blive fulgt op af politiet og fartøjsinspektionen, som vedtægten forudsætter, var der enighed om at henlede dels landshøvdingens opmærksomhed på forholdet, dels fra kærnerkontoret at genudsende reglerne såvel til motorbådsejerne som til kommunefogderne med anmodning om at reglerne følges.

Efter en spisepause fra kl. 18 samledes man påny kl. 20 til en offentlig spørgetime. Det blev nu godt 2 timer. Mødet indledtes med, at en aldersrentenyder i beruset tilstand stod op og takkede kærneren, som han kaldte for en „nalagak“, på alle

aldersrentenydernes vegne, fordi de fra sidste efterår havde fået kultillæg. (150 kg i vintermånederne og 100 kg i sommermånederne). Trods energiske forsøg på at få ham til at forstå, at det var landsrådet, han skulle takke, lykkedes det ikke at få ham overbevist, men pludselig brød han af fra den hidtidige glade toneart og spurgte fornærmet, hvorfor de gamle ikke havde fået kultillægget udleveret i denne måned. Dette overraskede noget, men det viste sig, at beholdningen af kul på stedet var sluppet op, så man først et par dage før havde modtaget nye forsyninger. Iøvrigt var forklaringen på hans tilstand, at der samme morgen var sket udbetaling for lossearbejde i forbindelse med denne kullast. Vi kunne så trøste ham med, at han næste morgen påny kunne hente sin kultildeling.

Aftenens spørgsmål var mangesidige. Spørgsmål om gæld, om tankerne bag boligstøtteordningen (en rasende svær opgave at give en fornuftig og letforståelig forklaring på) samt om nogle varp. Det sidste kan vist lettest forklares som nogle „rækkehuse“ til beboelse for ederfugle, der ruger, så de værdifulde dun ikke blæser væk, inden de kan indsamles. Ornitologerne har tidligere betalt befolkningen for at etablere sådanne varp på øer, hvor mange ederfugle ruger. I sysselrådstiden havde man en ordning, hvorefter stedets beboere tog ud med båd og samlede dunene, når den dato var nået, hvor fredningsbestemmelserne tillader landgang på disse øer, fordi de rugende fugle har forladt rederne med deres unger. Kommunen betalte så båd og mandskab, medens dunindtægten tilfaldt kommunen. Denne ordning havde kommunalbestyrelsen imidlertid måttet stoppe, da udgifterne svulmede op til at være langt større end indtægterne. Spørgeaftenen sluttede med enighed om, at man næste dag skulle foretage en „auktion“ over disse øer ved Prøven, så en enkelt fanger de næste 5 sæsoner havde eneret på en ø, og derigennem blev interesseret i ikke alene at vedligeholde varpene, men måske også i at bygge flere. Da rensede ederdun har en kiloværdi på over 300 kroner, er dunene jo nok værd at holde på.

Den tredie og sidste dag foregik for lukkede døre, idet dagsordenen især bød på sociale spørgsmål. Som ved tidligere møder deltog præsten i behandlingen af disse spørgsmål, medens lægen denne gang var forhindret i at give møde. Det vedtoges ved septembermødet nøje at gennemgå samtlige aldersrentenyderes samt invalideunderstøttedes forhold, samt snarest at få optaget en artikel i den månedlige lokalavis, så befolkningen nøje blev forklaret, at årsbeløbene gradueres ud fra trangen til hjælp. Desuden burde forklares, at opfyldelsen af aldersbestemmelsen (55 år) ikke er nok, samt at man ved udsættelse til det fyldte 60. år - eller 65. år - vil kunne opnå et noget højere årsbeløb. Det oplystes, at der i øjeblikket på alderdomshjemmet var plads til een eventuelt to ældre mere, men ingen af medlemmerne var opmærksomme på ældre, som ønskede optagelse. Muligheden for at

*Kommunalbestyrelsens hjemtur gik forbi disse storslåede fjelde.
I sådanne omgivelser bliver såvel mennesker som deres problemer ubetydelige.*

Foto: Knud Hansen

gengive en svagtsynet fanger noget af erhvervsevnen ved anskaffelse af en kikkert-riffel drøftedes og skulle nøjere undersøges af lægen.

En fanger, der netop var vendt tilbage fra sanatorieophold, bevilgedes et måneds-beløb som hjælp de første 3 måneder udfra overlægens indstilling. Desuden bevilgedes ham et husreparationslån samt forskellige fangstredskaber. Efterhånden som han får tilbagebetalt halvdelen af beløbene, eftergives de resterende halvdele

som særhjælp. Der forelå et brev fra en fanger, hvis hustru er sanatorieindlagt. Fangeren besværede sig over, at det kneb med at beholde den hushjælp, som kommunen betaler løn til, for at børnene kan blive passet. Det lokale medlem mente, at klageren selv var årsag til vanskelighederne, idet kommunen betalte højere månedsløn til hushjælpen, end der ellers var almindeligt på stedet. Formanden lovede at tilskrive fangeren om selv at bidrage til at kunne beholde hushjælpen. Det lokale medlem lovede iøvrigt at drøfte spørgsmålet ved sin hjemkomst med det lokale forsorgsudvalg.

Efter frokostpausen blev kort redegjort for de nye danske adoptionsregler, som siden nytår også gælder i Grønland. Herefter har kommunalbestyrelsen ikke direkte med disse sager at gøre, men politiet skal dog bl. a. indhente udtalelser fra de lokale børneforsorgsudvalg. Der blev udtalt håb om, at 3 aktuelle tilfælde hurtigt kunne bringes til en afslutning. Desuden ønskedes nærmere opklaret, hvad betydning bestemmelserne fik i forhold til ældre sager, der var afgjorte med såkaldte plejetilladelser. Tvivlen gjaldt især, om børn udfra disse gamle afgørelser nu kunne føre adoptanternes efternavn. Endvidere forelå omsider tilsagn fra en enke om, at enkens to børn, som det havde været overvejet at fjerne fra hjemmet, nu frivilligt vil kunne anbringes på børnehjemmet i Egedesminde, hvad lægen anmodedes om at få arrangeret. Desuden fremkom meddelelse om et barn, som er døvstumt, og som lægen anmodedes om at undersøge og videremeddele indberetning om. Der indstilledes endnu en aldersrentenyder til tildeling af radio-hjælpefondsmodtager.

Det oplystes, at ingen af de ca. 15 unge, som det foregående efterår var nedrejste til Godthåbsfjorden for at deltage i vinterfiskeriet, var vendt tilbage endnu, og det samme gjaldt for en del af de unge, ugifte mænd, som nedrejste til samme sted efteråret 1955. Desuden var en halv snes unge med første skib juni 1957 nedrejste for sæsonarbejde ved kulbrudet i K'utdligssat. Der forelå atter enkelte ønsker om at blive hjulpet til flytning og bosætning i sydligere kommuner, bl. a. fra familier, hvis pårørende tidligere er nedflyttede, og som altså nu anbefaler andre at følge efter, dersom de ikke klarer sig for godt i vor kommune.

Præsten lovede (som fungerende skoleinspektør) at forelægge et ønske om en uddannet kateket til en plads med en halv snes skolebørn. Samtidig mindedes om, at hovedopgaven skolemæssigt må være, at man fremover må få realiseret den gamle tanke om at få knyttet en kostafdeling til byens kommende nye skole. Der ved vil kunne sikres børn fra de mindre pladser, at deres skolegang kan få en forsvarlig afrunding.

Der forelå meddelelse om at Folketingets Grønlandsfond har sikret et vinterophold på den danske husflidshøjskole for et af husflidsforeningens unge medlemmer (som et forsøg), samt at en anden ung var sikret danmarksoophold for sup-

plering af mekanikeruddannelse, samt at sidstnævntes hustru, der er danskuddannet sygeplejerske, samtidig skal gennemgå sundhedsplejerske-uddannelse ved Århus universitet. Der mindedes om, at Rigsdagens Grønlandsfond kan ansøges om specielle danske bøger, samt at de lokale forsorgsudvalg til næste møde skulle fremsende indstillinger til ivigtutarbejdernes julefond.

Klokken 16 blev det lukkede møde afbrudt. Nej! forresten blev mødet forstyrret allerede en halv times tid før, da en beruset fanger kom ind for at være med til den tidligere nævnte auktion over øer med varp. Fangeren blev dog „varpet“ ud, med besked om, at det først var kl. 16, han kunne komme tilbage. Ved den tid viste han sig dog ikke. Til vor forbløffelse viste ejheller andre fangere sig. Efter lidt ventetid var de bydende dog svulmet op til 2 fangere. Adspurgt om det kunne være rigtigt, at der ikke var flere interesserede fangere, som ville være med, oplyste de, at der næppe var flere, som kunne komme, da der om formiddagen var blevet udbetalt løn for foregående uges skibslosning (kul) samtidig med, at der var kommet flasker i butikken. „Auktionen“ faldt således noget tammere ud end ventet. De 2 liebhavere delte ganske enkelt de 6 varp-steder, der var tale om, og den, der var blevet ringest tildelt, fik et næs med varp i tilgift. Hver skulle så svare 2 kroner til fangerforeningen som afgift. Det tør vel formodes, at næste auktion om 5 år vil medføre en mere vågen interesse og noget større afgifter.

De kommunale revisorers bemærkninger til regnskabet for 1955-56 gav ikke anledning til særlige bemærkninger, og man var så omsider nået til sidste punkt på dagsordenen - punkt 30. Lad os gå let hen over dette punkt „diverse“ - som jeg har måttet gå let hen over enkelte andre punkter af mindre spænding - og nøjes med at konstatere, at formanden kl. 18,30 kunne takke for et godt gennemført møde.

En liden efterskift; for vi bør vel have det hele med, nu vi indledte med optakten. Den lokale afholdsforening indbød samme aften kommunalbestyrelsen til kaffemik i skolen. Strøm eller vind må altså have vendt, så der var kommet is nok ind, så kaffebrygningen atter var mulig. Ovenpå eftermiddagens auktion var det jo meget passende, at vi nu selv blev anvendt som lotterigevinster, idet foreningens kvindelige medlemmer trak lod om, hvem af os de skulle have til bords.

Traktementet bestod af kaffe, kiks og cigaretter, så tågebanken i skolestuen kunne holdes vedlige endnu en time - medens forresten de sidste dages tåge uden-dørs nu fandt det passende at forsvinde. Fra forskellig side holdtes taler. Lidt forstod jeg jo nok, men iøvrigt fik tolken lov til at hvile ovenpå de 3 dages marathondyst for ham. Før vi stævnedes hjemover med lægebåden, måtte vi i gang med nok et kaffebord, nemlig hos den danske udstedsbestyrer (hvor jeg iøvrigt havde været indlogeret under mødet). Midt i fortæringen af en lækker lagkage dukkede husets værtinde op med en flaske „Gammelvin“, som var skænket af en af stedets ind-

vånere som en hilsen til kommunens vise fædre. For ikke at tage parti, måtte vi jo så hilse af med et glas af denne frugtvin.

Lægebåden havde været på den sydligste plads for at aflevere en ekspatient og blev nu rigt bemandet med patienter, medlemmer og os andre mødedeltagere, da vi ved midnatstid duttende og vinkende stod havnen ud for nordgående. I midnats-solen var det vederkvægende at kunne slå sig ned på dækket og lade den kølige luft vifte tobaks- og eventuelle andre tåger væk fra hjernen og ind imellem sludren at kunne stikke et par gode bidder tørret lakse-ørred i munden. Ud på natten blev det til en kop the og en sludder mellem sovende mennesker under dækket, men søvn nåedes dog ikke, inden vi stod havnen ind ved femtiden om morgenen. Klokken 9 åbnede kontoret så påny. En god stak telegrammer og breve havde hobet sig op, også mødereferatet plus en række samtaler, breve og telegrammer pressede på, for at få mødebeslutninger og ønsker sat i gang. Men det er jo en helt anden historie.